Dissabte 22 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 6,1-5): Un dissabte, Jesús passava per uns sembrats, i els seus deixebles arrencaven i menjaven espigues, esgranant-les amb les mans. I alguns dels fariseus digueren: «Per què feu el que no és lícit en dissabte?». I responent Jesús, els digué: «¿Ni tan sols heu llegit el que va fer David quan tingué fam, ell i els qui eren amb ell? ¿Com entrà a la casa de Déu i prengué els pans de la proposició, que no és lícit menjar sinó només als sacerdots, i en menjà ell i en donà als qui eren amb ell?». I els deia: «Senyor és del dissabte el Fill de l'home».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Senyor és del dissabte el Fill de l'home»

Fr. Austin Chukwuemeka IHEKWEME
(Ikenanzizi, Nigèria)

Avui, davant l'acusació dels fariseus, Jesús explica el sentit correcte del descans sabàtic, tot invocant un exemple de l'Antic Testament (cf. Dt 23,26): «¿Ni tan sols heu llegit el que va fer David (...)? ¿Com entrà a la casa de Déu i prengué els pans de la proposició, que no és lícit menjar sinó només als sacerdots, i en menjà ell i en donà als qui eren amb ell?» (Lc 6,3-4).

La conducta de David anticipa la doctrina que el Crist ensenya en aquest passatge. Ja en l'Antic Testament, Déu havia establert un ordre en els preceptes de la Llei, de manera que els de menor rang cedeixen davant dels principals.

A la llum de tot això, s'explica que un precepte cerimonial (com el que comentem) cedís davant un precepte de llei natural. Igualment, el precepte del dissabte no és per sobre de les necessitats elementals de subsistència.

En aquest passatge, Crist ensenya quin era el sentit de la institució divina del dissabte: Déu l'havia instituït pel bé de l'home, per tal que pogués descansar i dedicar-se amb pau i alegria al culte diví. La interpretació dels fariseus havia convertit aquest dia en ocasió d'angoixa i preocupació a causa de la multitud de prescripcions i prohibicions.

El dissabte havia estat fet no solament amb vista a què l'home descansés, sinó també per tal que donés glòria a Déu: aquest és l'autèntic sentit de l'expressió «El dissabte ha estat fet per a l'home» (Mc 2,27).

A més, en declarar-se “Senyor del dissabte” (cf. Lc 6,5), manifesta obertament que Ell és el mateix Déu que donà el precepte al poble d'Israel, tot afirmant així la seva divinitat i el seu poder universal. Per aquesta raó, hom pot establir altres lleis, igual que Jahvè en l'Antic Testament. Jesús bé pot anomenar-se “Senyor del dissabte”, perquè és Déu.

Demanem-li ajut a la Mare de Déu per a creure i entendre que el dissabte pertany a Déu i que és un mode —adaptat a la nostra naturalesa— de donar glòria i honor al Totpoderós. Com va escriure sant Joan Pau II, «el descans és una cosa “sagrada”» i ocasió per a «prendre consciència que tot és obra de Déu».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En aquest temps de gràcia, el cristià observa un dissabte perpetu si fa totes les obres bones amb l’esperança del repòs futur» (Sant Agustí)

- «Viure segons el diumenge vol dir viure conscients de l’alliberament portat per Crist i desenvolupar la pròpia vida com a ofrena d’un mateix a Déu» (Benet XVI)

- «La celebració del diumenge observa la prescripció moral naturalment inscrita al cor de l’home de donar a Déu un culte exterior, visible i públic sota el signe de la seva benvolença universal envers els homes (...)» (Catecisme de l’Església Catòlica nº 2.176)